

μέτρα μετά πλειονοψηφίας· υπερβαλούσης τὴν ἀναλογίαν τοῦ 2 πρὸς 1. Μεγάλα ἀποσπάσματα ἐθνικῆς φρουρᾶς, τακτικῶς ἐπαμοιβόμενα, ἀνέλαβον τὴν φρουρὴν τοῦ βουλευτηρίου· αἱ πόλεις τῶν βασιλείων καθ' ἑκάστην ἐπολιτορχοῦντο ὑπὸ ἀγρίου ὄχλου, ἐξεμῶντος τὰς δεινότερας ὕβρεις, καὶ ἀράς, καὶ ἀπειλᾶς. Ὁ δὲ Κάρολος, ἐννοήσας, ὅτι οὐδεμίαν εἶχεν ἐν Λονδίῳ ἀσφάλειαν, κατέλιπε τὴν 10 Ἰανουαρίου τὴν μητρόπολιν ταύτην καὶ τὰ βασιλεία τῆς Οὐλτεάλλης, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπέπρωτο νὰ διέλθῃ πάλιν εἰμὴ κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡμέραν.

Ἀπεδήμησε δὲ καὶ ἡ βασιλίς, τῇ 5 Φεβρουαρίου, εἰς Ὀλλανδίαν, διὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης συνδρομὴν εἰς τὸν ἀναπόδραστον ἤδη καταστάντα ἐμφύλιον πόλεμον. Τωρὸντι τὰ τελευταῖα τοῦ Καρόλου κινήματα κατέστησαν ἀδύνατον πᾶσαν εἰρηνικὴν συνδιαλλαγὴν. Μεταξὺ τοῦ βασιλέως, στήσαντος τὴν ἑδρὰν αὐτοῦ εἰς Ἐβόρτκον, εἰς τὸ βόρειον τῆς Ἀγγλίας μέρος, ὅπου οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ ἦσαν πολυαριθμότεροι, καὶ τοῦ ἐν Λονδίῳ παρλαμέντου, ἐγένετο ἡδὴ μακρὰ ἀλλ' ἀτελεσφόρητος διαπραγματικὴς. Μάτην ὁ βασιλεὺς ὑπέσχετο, ἐπικαλούμενος τὸν οὐρανὸν εἰς πίστιν τῆς εἰλικρινείας του· ἡ δυσπιστία τὴν ὁποίαν εἶχε κινήσει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀντιπάλων του δὲν ἤτο δυνάστην ν' ἀρθῇ πλέον ἐκ μέσου δι' ὁρκῶν καὶ συνθηκῶν. Αἱ μὲν ἐκτὸς τοῦ Παρλαμέντου διάφοροι τοῦ ἔθνους τάξεις ὅσαι ἀπετέλουν τὴν βασιλικὴν μερίδα, διέμειναν πισταὶ εἰς αὐτὸν καὶ ἑδράμον (ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν ἱππέων) εἰς ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων του, ἐν μέρει, διότι δὲν ἐγίνωσκον ἀκριβῶς τὰ μεταξὺ τοῦ Καρόλου καὶ τοῦ Παρλαμέντου διατρεξάντα, ἐν μέρει διότι ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν βασιλείαν ἕνεκα τῶν συμφερόντων αὐτῶν. Καὶ ἐντὸς τοῦ Παρλαμέντου δὲ τινὲς, ἂν καὶ δυσηρεστοί μὲνοι ἀπὸ τὴν ἀνέκταθεν καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν πρόσφατον διαγωγὴν τοῦ Καρόλου, ἂν καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν φίλων αὐτῶν μεταδύντας εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀντιπολιτευομένων, αὐτοὶ ὅμως, ἠναγκασμένοι νὰ ἐκλέξωσι μεταξὺ δύο κινδύνων, μεταξὺ τῆς δυσπιστίας, ἣν ἐνέπνευσεν ὁ Κάρολος καὶ τοῦ ὀλοσχεροῦς ἐξευτελισμοῦ τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος τὴν ὁποίαν ἐπεδίωκε τὸ παρλαμέντον, ἐπρωτίμηνταν νὰ ταχθῶσι μετὰ τοῦ πρώτου· ὅθεν 32 Ἀδελφοὶ καὶ 60 βουλευταὶ προσῆλθον κατ' ὁλίγον πρὸς αὐτὸν ἐν Ἐβόρτκῳ. Ἀλλ' ἡ πλειονοψηφία τοῦ παρλαμέντου, ἐρειδομένη ἐπὶ ἑτέρων πολυπληθῶν ἐπίσης πολιτῶν (οἵτινες ἐκλήθησαν Στρογγυλοκέφαλοι διὰ τὴν κυκλοτερεῶς τὸ πλεῖστον κεκαρμένην αὐτῶν κόμην) ἐφρόνει ὅτι τὸ ἔθνος δὲν θέλει ἀποχρῶντως ἐξασφαλισθῇ εἰμὴ ὅταν πᾶσα ἐξουσία ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν Κάρολον. Ὅθεν ἀπῆλθε πρὸ αὐτοῦ τὰ παραλογώτερα τῶν πραγμάτων, ἀπῆλθε νὰ παραιτήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ κυριαρχικὰ δίκαια, ὅσα ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῆς παρούσης ὥρας προσήκουσι τοῖς βασιλεῦσι τοῖς Ἀγγλίας. Ἀπῆλθε δηλαδὴ, ὥστε ἄνευ τῆς συνευδοκῆσεως τῶν δύο βουλῶν, οὐδ' ὑπουργὸς νὰ διορίζεται, οὐδὲ ὁμότιμος οὐδεὶς πρὸ πάντων δὲ ἀπῆλθε ὥστε ὁ βασιλεὺς νὰ παραιτήσῃ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην τοῦ στρατοῦ ἡγεμονίαν, ἥτις ἐξ ἀμνημονεύτων

χρόνων ἐθεωρεῖτο ἀναπόσπαστος ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΛΕΟΝΤΕΣ.

Φίλιππε φίλε!

Ἐάν ἡ *Πανδώρα* ἦτο ἐφημερὶς πολιτικὴ ἡδυάμην νὰ τῇ χρησιμεύσω ἐντεῦθεν ὡς παραγεμιστὴς πολλῶν τελίδων τῆς. Ἡ ὕλη ἐνταῦθα ἀφθονος· διότι καὶ χροεῦσσι καὶ πολεμοῦσι, καὶ σπάζουσι καὶ θωπεύουσι τοὺς Ἀραβας, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ζῶσι στρατιωτικῆς διοικήσεως καὶ κακολογοῦσι τὸν Ναπολέοντα, καὶ κατακρίνουσι τοὺς συμπολίτας των ὡς ταραξίας καὶ ἀγανακτοῦσιν ὅταν τοὺς ἐξορίζωσι, καὶ φιλοτιμοῦνται ἐν λόγῳ ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν εὐθυμότερος ὁ γαλλικὸς χαρακτήρ, οὐδ' ἐλλειπσιότερα πεποιθήσεων ἡ καρδία των. Καὶ ὅμως μὴ σπύτρης, παρακαλῶ, νὰ πιστεύσῃς, ὅτι, ἐάν δὲν ἔχομεν φιλολογικὰ, ἀμοιροῦμεν καὶ περιέργων ἀξίων νὰ δημοσιεύωσι διὰ τῆς *Πανδώρας* σας.

Ὁ Πρόξενος τῆς Σουηδίας συνεκρότησεν ἐσχάτως συναναστροφὴν ἐσπερινήν, ὅπου παρευρέθησαν ὅσαι αἱ ἐπιστημότητες, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, τοῦ τόπου, ἢ μᾶλλον τῶν ξένων τόπων, ὅ ὅτι ποῦποτε ἔτιως ἄλλοῦ δὲν ἐλέπεis τότεν πανσπερμίαν ὅτην ἐνταῦθα. Μεταξὺ δὲ τῶν προτεκλημένων ἦρχον καὶ ἐγὼ, καὶ ἀξιότιμος ἄλλος ὁμογενής, διευθυντὴς πλοίου ἐμπορικοῦ. Ὁ πρωτόπαιρος οὗτος περὶ τὰ ἐγκόσμια τοῦ Ποσειδῶνος ὁπαδός, ἀνήκων εἰς μίαν τῶν δύο ναυτικῶν νήτων τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ περὶ τὸ πολιτεύεσθαι αὐστηρότης υπερβίνει εἰσέτι πάντα ὄρον, ἐρλέγετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παρευρεθῇ ἐν μέτῳ ὁμηγύρεως, ὅπου τὸ προσδλέπειν τὸ ὠραῖον φῶλον δὲν θεωρεῖται, ὡς ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννητικῆς του, ἐγκλησια, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην ἐπυρξάνεν ἡ φήμη ὅτι ὁ Πρόξενος εἶχε κόρην κάλλους ἐξαισίου. Μὲ παιδαριώδη ἀφέλειαν μ' ἐξέπραξε τὰ αἰσθήματά του ἐνῶ διευθυνόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλοξένου Προξένου, ὅτε, καταχρῶμενος τῆς ἀπειρίας του, εἶπον πρὸς αὐτὸν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ κανόνιστῃ τὰ βλέμματά του, διότι τὴν νύαν περιεκύχλουν λέοντες, οἵτινες δὲν ἔδανον μὲν, ἐπεδείκνυνον ὅμως τρίζοντας τοὺς ὀδόντας πρὸς πάντα νέηλιν. — Ποῖοι, εἶπας, τῆς περικυκλόνουσι; μὲ ἡρώτησε μὲ ἀκατανόητον εὐτροφίαν γλώττης καὶ περιέργειαν. — Λέοντες. — Λέοντες! — Μάλιστα λέοντες. Ἐπρεπε, φίλε μου, νὰ ἦτο παρὼν διὰ νὰ θυμιάσῃς τὸ ἐκστατικὸν ἦθος τοῦ νέου πλοιάρχου. Δὲν ἔδυνάτο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐντὸς πολυαριθμοῦ συνελεύσεως ἀνθρώπων, εὐρίσκοντο λέοντες χωρὶς νὰ βλάπτωσι κανένα. Ἐξηκολούθει δὲ νὰ χάσκη σιωπηλός, ἔτ' ἐπαναλαβὼν τὸν λόγον, — μὴ λητμονῆς, εἶπον,

φίλε μου, ὅσοι εὐσκόμειθα εἰς τὴν πατρίδα αὐτὴν τῶν γαῖα ξύλα τῆς θύρας, ἡμεῖς δὲ παραστάτας καλοῦ-
 λεόντων, καὶ ὅτι οἱ Γάλλοι ἤθον ἐδῶ διὰ νὰ ἐξημε-
 ρώσωσι τὰ ἄγρια. Ἐνθυμήθητι ἄλλως ὅτι ὅλα τὰ τοῦ
 κόσμου ἔχουσι καὶ ἀκμὴν καὶ παρακμὴν, πολλάκις
 δὲ καὶ ἀλλοιοῦνται. Ἡ κάμψη ἀπὸ ἐρπετοῦ δὲν γίνεται
 πτερωτὴ μεταβαλλομένη εἰς χρυσάλιδα; Ὁ γυρῖνος
 δὲν γίεται βάτραχος, καὶ τὰ νέφη δὲν ἀναλύονται εἰς
 ἐροχην; Αὐτὸ τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐκφράζομεν τὰς ἐν-
 νοίας μας δὲν ὑπόκειται εἰς μυρίας ἀλλοιώσεις;
 Δὲν ὑπάρχει ἀπειρία λέξεων ἔχουσιν σημασίαν ἀντι-
 για ξύλα τῆς θύρας, ἡμεῖς δὲ παραστάτας καλοῦ-
 μεν τοῦ; ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους. Ἐνδέχεται
 νὰ μὲ εἴπῃς ὅτι δὲν εὐρίσκεις πολλὴν διαφορὰν με-
 ταξὺ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν νεωτέρων παραστα-
 τῶν; δὲν ἀντιλέγω; καὶ ὁμῶς εἶναι βέβαιον ὅτι τὰ
 ξύλα μεταμορφωθέντα ἐγείναν βουλευταί. Τοιαύτην
 παράδοξον ἀλλοίωσιν, ἐξηκολούθησα λέγων, ἔπαθε καὶ
 ὁ λέων. Λέων δὲν εἶναι πλέον τὸ ἀτίθαστον καὶ
 σαρκοβόρον ἐκεῖνα θηρίον τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς,
 τὸ ἔχον δρόντας καρχαρίου, καὶ ὀφθαλμοὺς βλο-

Ἡ Ἐλένη Βράντ σπαρτασομένη ἐπὶ τῆς γῆς.

στροφον ἐκείνης τὴν ὁποίαν εἶχον τὸ πάλαι; Ἀκά-
 ματον, παραδείγματος χάριν, ὠνόμαζον οἱ προπάτο-
 ρές μας τὸν ἄσκηον καὶ δραστήριον, ἐνῶ ἡμεῖς ἀκα-
 ματην λέγομεν σήμερον τὸν ὀκνηρὸν καὶ ῥαθυ-
 μον. Παραστάδες καὶ παραστᾶται ἐλέγοντο τὰ πλά-
 τυροὺ, καὶ γλῶτταν τραχεῖαν καὶ ἀκανθώδη καὶ
 χαίτην βαθύλαλλον, καὶ ὄνυχας γαμφύς καὶ σαρ-
 κοφθόρους, καὶ βρυχηθῶν συνταράσσοντα καὶ αὐτὰ
 τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας σου. Λέων εἶναι νέον τι ὄ-
 ἄνμαλον τὴν ἡλικίαν, ἀνθηρὸν καὶ γλυκὺ τὴν ὄψιν,

κομῆν καὶ λιγυρὸν τοὺς πόδας, λευκοὺς καὶ ἐπαφροδίτους ἐπιδεικνύον τοὺς ὀδόντας, σαῖνον τὴν αὐρὰν καὶ προτεῖον τὸν πόδα, ὡς ὁ λέων τοῦ Ἀνδροκλέους, (1) στρεπτόν ἔχον τὸν μύστακα, ὑγρὸν καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα, μελίφρυτον τὴν γλῶτταν, μυρίπων τὴν κόμην, ἡδὺ καὶ ἀπαλὸν τὸ φώνημα, εὐπρεπὲς τὸ ὄχθισμα, καὶ ὁρμὴν ἀκατάχτητον πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον. Ἰδοὺ, κύριε, ὁ σημερινὸς λέων. (2).

— Καὶ ὁμῶς *leo est perfidus*, εἰπέ τις τῶν ἰσχυαίων Ῥωμαίων, ὅτε τις λέων τοῦ σταδίου κατεβρόχθισεν ἐν παρόδῳ δύο παιδία, ψυχρωγίας ἐνεκα. Θά ταθῶ, φίλε μου, ὑπὸ τὴν σκέπην σου ἀπόψε. Μόλις εἶν' ἔτος ἀποῦ ἀνέγνωτα εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν, νέαι τις πρὸ πολλοῦ συμβαῖναι καὶ μετέλθοντες, καὶ μετέλθοντες, καὶ μετέλθοντες ἄλλα θηρία, κατεππαράχθη ἀγνωμόνως ἀπὸ αὐτῶν, μόνον καὶ μόνον διότι ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ διὰ τῆς μάστιγος τῆς ἐν ἐξ αὐτῶν.

ληλὸν εἰς τὴν τελευταίαν του παρατήρησιν, εἰν δὲν ἡ νοίγετο ἡ θύρα τῆς αἰθούτης διὰ καὶ εἰσελθόμεν.

Ἀλλὰ φαντάσθητι, φίλε, ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἰδική μου ἐκπλήξις, ὅταν πλησιάσας τὴν ὠραίαν τοῦ Προξένου κόρην διὰ νὰ τῇ προσφέρω τὰ σέβας μου, εἶδαν, ὅχι τοὺς ἀνθρωπομόρφους λέοντας, παρὶ ὧν συνωμῖλουν μετὰ τοῦ συντρόφου μου, ἀλλ' ἀληθῆ λέοντα ὑπερμεγέθη καθήμενον μεγαλοποιῶς παρὰ τοὺς πόδας τῆς. Ἐχαιρέτισα τὴν αἰκροδέσποιναν; ἠρώτησα περὶ τῆς ὑγείας τῆς; Δὲν ἐβουρῶμαι τίποτε τοῦτο μόνον ἀλλ' ἐλέγχα ὅτι μεγίστη, ὡς φαίνεται, ὑπῆρξεν ἡ ἐκστασις μου διὰ τὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἀνεξήγητον ἐκείνην σύμπτωσιν ὅτι, ὅταν μετ' ὀλίγον ἀνέλθοι, εἶδαν τοὺς περιεσπῶτας ἔχοντας τὰ διέμματα προηλωμένα ἐπάνω μου καὶ μεδιῶντας, καὶ μετ' αὐτῶν γελῶντα γέλωτα ἄκρατον τὸν νέον σύντροφόν μου. Δὲν παύηθον, με εἶπεν, οὔτε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀποῦ μόνος ἐπλεκεῖ τὸν πανηγυρικὸν τῶν λε-

Λέων τιθασσόμενος ἐν Ἀλγερίᾳ.

— Δὲν ἀγνοῶ, εἶπον, τὸ συμβάν, ἀλλὰ τὴν Ἑλένην Βράττ δὲν κατεσκάραξε λέων, ἀλλὰ τίγρις.

— Ἀδιάφορον, ἦτον καὶ λέων παρών. Ἐάν οἱ λέοντες ἦσαν ἀληθῶς σήμερον, ὡς πρὸ ὀλίγου μ' ἔλεγε, λάτρεαι τοῦ ὠραίου φύλου, διὰ τί δὲν ὑπερατπίσθῃ τὴν καλὴν Ἑλένην, ὡς ὁ Λύδης ἐκεῖνος τὸν Ἀνδροκλέα, τὸν ὁποῖον εὖ ὁ ἴδιος ἀνέρερας;

Ταῦτα μ' ἔλεγον ὁ νέος σύντροφός μου ἐνῶ ἀνεχόμενον τὴν κλίμακα τῆς προξενικῆς οἰκίας. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἠθέλον εἰς μάτην ἀναζητεῖ ἀπάντησιν κατὰ

τὸν τῶν πόθεν ὁ τόσος τρόμος;

Ἀλλὰ πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ὁ λέων; πῶς ἐπραγματοποιήθη ἡ ἀσκειότης μου μετὰ τὴν ταχύτητα καὶ ἀκρίβειαν; Ταῦτα, ἀποσυρθεὶς πρὸς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούρας ἀνεπόλουν κατὰ νοῦν, ἔτε ἀγαθὸς τις γέρων ἔλυσε τὴν ἀπορίαν μου Ὁ λέων εὐτος, με εἶπεν, ὅστις ὀνομάζεται Σαῖδ, κατάγεται ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρους οἰκογενείας τῆς Ἰνδίας. Νουμιδία φυλῆς τοῦ μόλις δὲ ἦτο τριῶν μηνῶν ὅτε μετέβη εἰς τὴν Ἀλγερίαν. Μετέβη ἄρα ἐκεῖ ὑπείκων εἰς πρόωρα ἀναπτύχθεισαν κλίσιν πρὸς τὸ περιγεῖσθαι, ἡ ἐθνεύθη ἀπὸ λεοντόφυλόν τινα κυνηγόν; τὸ μέρος τοῦτο τῆς βιογραφίας τοῦ Νουμιδοῦ ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰ νέφη

(1) Ἰδε Αἰλιαν. περὶ τῶν ἰδιότητος, βιβλ. 2^η. Κεφ. 48.

(2) Οὕτως ὀνομάζοντο σήμερον ἐν Γαλλίᾳ, καὶ, κατὰ τὸ παραδειγμα αὐτῆς, ἀλλήλων τῆς Εὐρώπης τοὺς κομφοποιεῖς καὶ φιλέωτας νέους.

της ἡρωϊκῆς ἐποχῆς του, καὶ ἐπομένως ὁ ἱστοριογράφος του δὲν εἶχεν εἰσέτι κατορθώτει νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐγνώριζε μόνον ὅτι, φιλοξενηθεὶς ἑκτοτε παρὰ τοῦ Προξένου τῆς Σουηδίας, ἔλαβεν ἀγωγὴν τοσοῦτον πεφροντισμένην, ὥστε οἱ ὀρεσίθιοι ὁμόφυλοι του ἤρχισαν νὰ θαυμάζωσι τ' ἀποτελέσματα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Κατὰ τὰς διαβιβασιώσεις τοῦ γέροντός μου, φαίνεται ὅτι ὅλοι ἀγαπῶσι καὶ χαδεύουσι τὸν Σαῆδ αὐτὸς δὲ ὡς λέων πεπολιτισμένος, ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς φιλοφροσύνας μετ' ἀκρας εὐγενείας καὶ χάριτος, καὶ φέρεται μετὰ σπανίας ὀλύπτης κρίσεως πρὸς ἕνα ἕκαστον, κατὰ τὸν βῆμὸν τῆς πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος· ὥστε, πρὸς μὲν τοὺς ἀληθεῖς φίλους σπίνει τὴν οὐρὰν καὶ ῥίπτει βλέμματα εὐμενείας, τοὺς δὲ ξένους ἢ καὶ τοὺς ἀπλῶς περιέργους δέχεται ψυχρῶς καὶ ἡγεμονικῶς.

Ὁ Σαῆδ ἔχει καὶ ἄλλο προτέρημα (καὶ τίς δὲν τὸ ἔχει;) τρεῖς ἀνέταξαι διὰ τὰς ὥραίαις κυρίας. Εἶδον ἐγὼ ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν θυγατέρα τοῦ Προξένου ἀνακηδήσασαν ὑποπτέρως ἐπὶ τῆς βράχιός του ὡς ὥραια τις Ἀμαζών ἐπὶ τοῦ ἵππου τῆς, καὶ ἐξορμήσασαν αὐτὸν διὰ λεπτῆς μαστιγῆς, ἐνῶ ἄλλη κυρία ἔσυρεν αὐτὸν διὰ τοῦ μανδουλίου τῆς, ὡς διὰ ῥυταγωγέως, ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ. Ὁ καλὸς σου Σαῆδ διέτρεξεν οὕτω δις καὶ τρίς τὴν αἵθουσαν, χωρὶς καὶ νὰ σείσῃ τὴν βασιλικὴν χαίτην του.

Μίαν ἡμέραν, μὲ εἶπεν ὁ ἱστοριογράφος του, παρατηρήσας ὁ Πρόξενος ὅτι ἦτο μελαγχολικὸς καὶ δύσθυμος, τὸν ἐπλησίασε διὰ νὰ ἐξετάσῃ μὴ ἔπασχεν ὁ πλήρης ἀρετῶν καὶ χαρίτων οὗτος λέων. Στίγματα αἵματος ἐφαίνοντο περὶ τὸ κατώτερον χεῖλος του. Ἐνῶ δὲ προέτεινε τὴν χεῖρα, ὁ λέων διέστειλε μόνος τὰς πελωρίους σιαγόνας του, καὶ ἐδειξε βδελαν ῥοφῶσαν ἀτυστόλως τὸ αἷμα του. Ὁ Πρόξενος, βυθίτας ἀτρομήτως εἰς τὸ χάσμα τὴν χεῖρα ἀπέσπασεν αὐτὴν, χωρὶς ποτὲ νὰ κατορθώσῃ νὰ πληροφορηθῇ ἀπὸ τὸν πᾶσχοντα, πῶς καὶ πότε εἰσῆλθεν ἢ αὐθάδης ἐκείνη εἰς τὸ βασιλικὸν λάρυγγά του.

Ὁ Σαῆδ, ὡς λέων προσηρμοσθεὶς πρὸς πάσας τὰς ἔξεις τῶν εὐγενεστέρων κοινωνικῶν τάξεων, γεύεται τρίς καθ' ἑκάστην, τὸ πρωὶ, τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἑσπέρας· πίνει ὁμῶς πολὺ καὶ συνεχῶς, δώδεκα ἢ καὶ δεκαπέντε φουάς. Εἶναι πάντοτε καθάριος, εὐχαίτης, καὶ εὐπρεπῆς, καὶ ἔχει θερμάπαιναν ἢ μᾶλλον ἀμύριον κτανίζουσαν καὶ ψήχουσαν αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν συγκατατέθη πώποτε, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῶν διπόδων λεόντων τοὺς ὁποιούς ἐζωγράφισα ἀνωτέρω, καὶ νὰ σπρέψῃ τὸν μύστακά του, ἢ νὰ βάλλῃ χειρόκτια, ἢ νὰ πάλῃ μαστίγια λεπτὴν καὶ εὐλύγιστον, ἢ νὰ κολλήσῃ διεπτῆρα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ του, ἢ νὰ σφίγῃ ὡς οἱ φουστανελαφόροι μας τὴν μέσσην του, ἢ νὰ φορέτῃ ἐπικαμπὴς φάειον μακροθύσαν.

Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον τοῦ λέοντος τούτου εἶναι ἡ ἡμερότης του. Καὶ ἔχομεν μὲν παραδείγματα πολλῶν θηρίων τιθασευθέντων, ὡς τὰ τοῦ γνωστοῦ Μαρτίνου, καὶ Κάρτιερ, καὶ Φαν Ἀμδούργ, ὅχι ὁμῶς εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φέρωνται ὡς αὐτὸς οἰκείως πρὸς πάντας. Τὸν Φεβρουάριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἤμην ἐν Πα-

ρισιόις, ὅπου ἐπεσκέφθην πολλάκις τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Κ. Καρόλου, περιέχον πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ λέοντας, καὶ παρθάλεις καὶ τίγρεις, καὶ ὑάκινθας. Ἀξιοθαύμαστος ἦτο τὸνόντι ἡ ἀφοβία, μετ' ἧς ἐγύμναζε καθ' ἑκάστην αὐτὰ, διδάσκων μᾶθήματα πάντη ἀντίθετα εἰς τὴν φυσικὴν τῶν θηριωδίων τὴν κεφαλὴν ἔχων γυμνὴν, φορῶν μόνον ὑποκάμιτον, ὑπενδύτην (γελέκι) καὶ ἀαζυρίδα, κρατεῖ λεπτὴν μαστίγια, καὶ περιερχόμενος ἐντὸς τῶν περιοχῶν ὅπου περικλείονται τὰ θηρία, τὰ μαστιγιᾷ ἀπηνῶς ἑωστού ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς του· τὰ ἀρπάζει, τὰ ῥίπτει κατὰ γῆς, τὰ σύρει ἀπὸ τὴν οὐρὰν, ἐξαπλοῦται μεταξὺ τῶν, ἀνοίγει βιαίως διὰ τῶν χειρῶν του τὰ τρομερὰ στόματά των, καὶ εἰσάγει ἐντὸς αὐτῶν ὁλόκληρον τὴν κεφαλὴν του, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τοὺς ὀξεῖς καὶ ἰσχυροὺς ὀδόντας των! Καὶ ὁμῶς πλὴν αὐτοῦ καὶ μόνου, οὐδεὶς ἄλλος πλησιάζει ἀκινδύνως τὰ θηρία ἐκεῖνα.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ θηριοτροφείου τοῦ ἀτρομήτου τούτου ζωοδαμαστήος, ἀκουσον καὶ τί ἄλλο εἶδον ἐντὸς αὐτοῦ διὰ νὰ γελάσῃς. Μεταξὺ τῶν λοιπῶν ζώων ὑπαρχοῦσι καὶ τρεῖς ἐλέφαντες· ἀλλὰ τίς φαντάζεται ὅτι ὑπηρετεῖ αὐτοὺς καὶ τίς παραθέτει τὰ φαγητὰ ἐνώπιόν των; Εἰς... πῆλξ! ὅστις ὁμῶς, ὡς ἄλλος ἐπιδέξιος τελώνης, ἢ οἰκονομικὸς ἔμπορος, λαμβάνει ἱεροκρυφίως τὸ δέκατόν του καθ' ὅδον, ἐνῶ μεταφέρει αὐτὰ ἀπὸ τοῦ μαγειρείου εἰς τὸ ἐστιατώριον.

Ἐπισκευθεὶς με χθὲς ὁ ἱστοριογράφος τοῦ λέοντος, μὲ προσέφερε δῶρον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, φέροντος ἐπὶ τῶν ὠμῶν τὴν ὥραιαν κυρίαν του, ὅπως τὴν εἶδομεν τὴν ἐσπέραν τῆς συναναστροφῆς. Ἡ περιέργου ἀναγνώστει τῆς *Πανδώρας* θέλουσιν, ἐλπίζω, σὲ γνωρίζει χάριν ἐν τῇ δημοσιεύσει. Μένω.

Ἐν Ἀλγερίᾳ, τῇ 9 Ἰανουαρίου 1852.

Ὁ φίλος σου

Δ.

ΠΕΡΙ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΝ.

Σπανίως λαμβάνομεν ἀνὰ χεῖρας ἐφημερίδα εὐρωπαϊκὴν, χωρὶς ν' ἀπιντῆται ἐν αὐτῇ καὶ νέαν δι' αεροστάτου μετεωροσκοπίαν καὶ κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἡμισφαίρια. Οὐδεμίαν τελεῖται πανήγυρις, οὐδεμίαν ἑορτὴν χωρὶς νὰ ἀναπετασθῇ καὶ αερόστατα. Ἐνῶ δὲ οἱ πολλοὶ τρέπονται καὶ ψυχαγωγοῦνται, ἡ ἐπιτήμη προσβίνει δι' αὐτῶν εἰς νέας κατακτήσεις. Οὕτως ἄλλοτε ὁ περὶ ὠκεὺς τῆς Γαλλίας χημικὸς Γκαλιυσάκ, ἀνέβη 7016 μέτρα ἀνω τῆς γῆς διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ φαινόμενα τῶν ατμοσφαιρικῶν, οὕτω καὶ πρὸ ἐνός καὶ ἡμίτιως ἑταῦς, δὴ ἄλλοι ἐπιστήμονες Γαλλοὶ, ὁ Βίξις καὶ ὁ Βαρρόν, ἀναπετάσθησαν δις ὑπὲρ τὰ νέφη, καὶ ἀτρόμητοι ἐπιδόθησαν εἰς παρατηρήσεις